

ekaitz-erasoan itzali izarra
an berriz agertu zitzaidan edarra.

Kantauri soiñutsu, ezkutuz betea,
itxaro-argiz ta gogaiez jantzia:
lamiñ ortozak or dabilzkik dantzari
gure Mari beltza dutela aurrelari.

Gaizkiñ aizela? Ez aut, alere, etsai.
Gaixo-orduetan i indudan amesgai:
ire marmar-otsa, iskanbil oztiña,
deiez neukan, neskatx iduri, biguiña.

Doillorra dirudik, barne loi: egia!
Zangar aiz, alere; ederrez aundia.
Gaur be ni, adikor, ur-ertzean naukak,
goretsirik ire lengoko zurrunkak.

Zer dion artezki samiñak ez yakik.
Alare, ik egiña, parkatzen diat nik.
Amets dek erraia, emakor, joria:
euskaldunak beuka iregan ogia.

Kantuari itxaso!
Ar zak begi-lauso
eskeintzen diatan
otoizketa bero!

Aita Onaindia

AZKENENGO BIDEAN

Azkenengo bidean
jokatzez billari,
azkenengo bidean

itzala gidari,
azkenengo bidean
abotsaren larri.

Gogo illetari,
gelditutako orduetan
egunak jarraiki.

Azkenengo bidean
zenbait salatari,
azkenengo bidean...
itzaren libertadea
gizonen eskari.

Otsalar

ESKU UTSIK SORTUAK

Esku utsik sortuak
bizien errira,
errukarri dabilta
munduz jira-bira;
beste batzun mendean
oiek gose dira.
Justutasunik iñun
eztago begira.

Apalki eskatzearren
berentzat ogia
zigortzat izan zuen
gaizkille burnia.
Menderatuerei zaie
nabari, zauria,
ago ixilla..., baña,
barnean egia.